

3 стор.

**І ВСЕ-ТАКИ МОЛОДЬ
ЗА ЗДОРОВ'Я!**

4 стор.

**ВОЛИНЬ ТУРИСТИЧНА
ОЧИМА ДІТЕЙ**

у стилі Folk

8
стор.

Управління освіти і науки Рівненської облдержадміністрації
Електронне видання для молоді

osviti@ukr.net

Квітень 2013

Полюхович Тетяна, учасниця проекту «Сім чудес Рівного», учениця 11 класу школи «Центр надії»

РІВНЕ ОЧИМА УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ

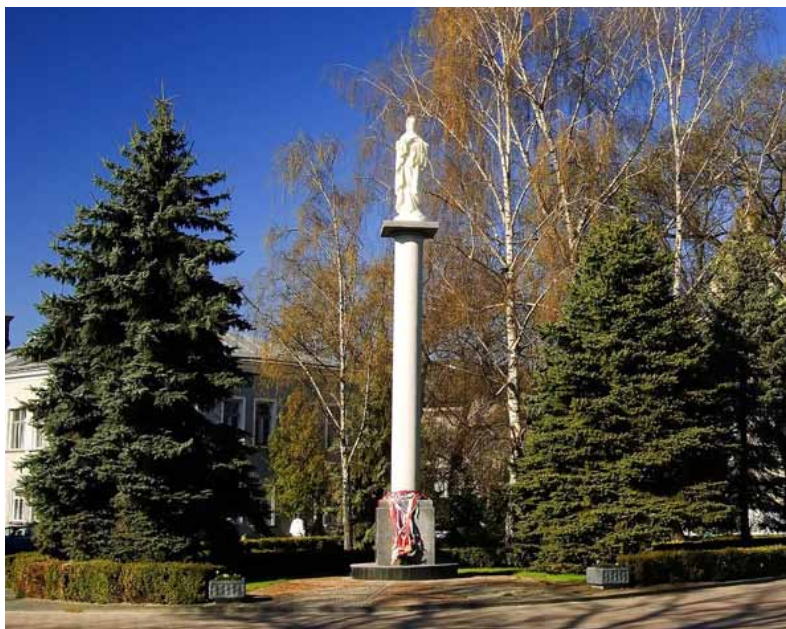
**Сучасна молодь нашого міста при
ресстрації до соціальних мереж на
запит «Місто» відповідає: «Рівне-
чарівне».**

**Наше містечко маленьке, однак
сповнене чарівного затишку та
має самобутню архітектурну
спадщину... Певно, лише люди-ро-
мантики, прогулюючись вулицями
вечірнього Рівного, помічають у
звичних старих стінах таємни-
чість кожної покладеної цеглинки...**

Прочитавши багато книг рівненських письменників, звернувши увагу на кожну дрібничку, замислюєшся над тим, наскільки багата наша історія, наскільки багатогранна культура. Мало хто з нас, дивлячись на певну пам'ятку історії та культури, знає передумову її виникнення.

Донести таку інформацію хочеться до кожного, охопивши кожен пам'ятник, кожному будівлю, кожному по-стать. Представники учнівського самоврядування школи «Центр надії» Грекул Вікторія, Мазур Юрій, Медведєв Андрій, Петухова Марія і я, Полюхович Тетяна, наважилися дослідити виникнення особливої культурної пам'ятки нашого міста – колони Божої Матері, – і стали переможцями міського конкурсу «Сім чудес Рівного». Пропоную вам, шановні читачі, уривок із наших досліджень.

«...Із поклоном зупиняємося перед величавим образом Богородиці, що височіє на розі вулиць 16 Липня та Соборної... Багато жителів проходять повз колону, не помічаючи і тим більше не занурюючись у її символіку, глибину, сакральність.

Колона Божої матері – одна з найвизначніших рівненських пам'яток, що зникла півстоліття тому. Як пам'ятка історії Рівного, колона незмінно фігурувала у ділових паперах органів влади, в наукових працях та перших туристичних путівниках по місту, численних спогадах старожилів.

За народними переказами, вона двічі рятувала місто від жахливих епідемій.

Статую Божої Матері у своїх творах описував знаменитий письменник В.Г.Короленко, згадуючи про роки навчання у Рівненській гімназії: «...Мій погляд впав на фігуру мадонни, яка стояла на своїй колоні високо в повітрі.

(Закінчення на 2-ій стор.)

РІВНЕ ОЧИМА УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ

Це була місцева святиня, однакова для католиків і православних. Вечорами будочник, офіційна особа, вставляв у ліхтар недопалок свічки і піднімав його на блок... Було в ній щось таке, від чого я відразу зупинявся, а через хвилину стояв на колінах, без шапки і хрестився, піднявши очі на мадонну».

Скульптура, яку ми бачимо сьогодні, трохи відрізняється «зовнішністю» від своєї попередниці. На високому постаменті у формі колони здійнялася скульптура Богоматері. Образ Богородиці майстри (автори сучасної колони - скульптор Володимир Стасюк та архітектор Леонід Закревський) передали так: скромна постать Жінки у традиційному християнському вбранні, благоговійно складені руки на грудях, уста застигли у щирій молитві. Білий колір колони додає святості та щирості образу. Милосердний лик Мадонни ніби споглядає на місто, оберігає його спокій. Дивлячись на скульптуру, кожен відчуває свою причетність до молитви Божої Матері.

У рівнян знову виникла можливість приходити сюди в будь-яку пору, щоб помолитися за майбутнє, подякувати за сьогоднішнє, попросити допомоги в життєвій скруті».

Прийдіть і ви до колони Божої Матері й відчуйте святість однієї з найважливіших рівненських пам'яток. Пізнайте свою історію! Повірте: ці відчуття причетності до історії рідного міста додадуть вам сили і гідності.

Олександр Щерба, переможець III етапу XII Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості "Об'єднаймо ж, брати мої!"

І СЛОВОМ, І ДІЛОМ, І ДУМКОЮ...

«Обніміться ж, брати мої, молю вас, благаю!», - писав у свій час найславніший з усіх майстрів слова Тарас Григорович Шевченко, істинно український Кобзар. Він передав нам із 18 у 21 століття всі свої потрійні заповіді й революційні побажання. Хоча сучасна нація й не досить здорова, потерпає від багатьох недуг, проте, гасло об'єднання й досі звучить на просторах під синьо-золотистим стягом.

Одним із джерел вольових закликів, які спонукають до братерства, є Всеукраїнський конкурс учнівської творчості «Об'єднаймо ж, брати мої!». Нащодавно мені пощастило стати його учасником, а згодом – і переможцем. Оскільки роботи приймалися у чотирьох номінаціях, довелося вибрати одну: нею стала номінація «Література». По суті, й не довелося вибирати, адже я ще раннього дитинства намагаюся дружити з рідним українським словом. Із думкою «головне – не перемога, а участь»

ми з учителем надіслали роботу на конкурс. Доволі приємним здивуванням було запрошення на нагородження в Рівненську державну обласну бібліотеку.

Конкурс залишив лише найприємніші емоції. Дуже радий, що все-таки ще існують організатори, які поживляють молодечий запал, спонукають відроджувати в душі національну свідомість і змушують задуматися над країною, в якій живемо... Погодьтеся, не так вже й багато залишилося тих, хто спонукає молодь не просто жити в сірих буднях, а знаходити поміж марних днів зернину патріотичного духу. Тому, я вважаю правильною підтримку свіжих думок серед підлітків і мотивацію відроджувати країну спочатку думками, потім – словом, а ще згодом – діями.

Тим більше, що організатори порадували переможців електронними книгами, відзнаками, книгами місцевих і загальноукраїнських авторів. Тому бажаю всім натхнення! Пробуджуйте свою свідомість – досить спати, йдемо вперед, в майбутнє!

Тетяна Рибалкіна, вчитель української мови літератури Великоомелянського НВК «школа-гімназія»

СПАСИБІ ЗА ТЕТЛО ДУШІ

За традицією, напередодні світлого Христового Воскресіння у нашому закладі проводиться ярмарок благодійності. Усю свою кулінарну фантазію, тепло душі і серця учні та їхні батьки вкладають у солодкі шедеври, які уже декілька років підряд радують наш учнівський та вчительський колектив, створюють святковий настрій, атмосферу добра і любові. З великим завзяттям і дитячою безпосередністю маленькі продавці і продавчині пропонують покупцям різноманітні

солодощі – торти, кекси, вафлі, трубочки, печиво, зефір, пончики та багато-багато іншого. Їх приготували ласкаві мамини чи бабусині руки, у них вони вклали не тільки часточку душі, а й посіяли в дитячих душах любов до прекрасного, здатність до співчуття і співпереживання, готовність прийти на допомогу. Адже всі кошти, виручені на ярмарку благодійності, підуть на закупівлю продуктів пакетів самотнім жителям с. Велика Омеляна та с. Вересневе.

Деякі родини, які не мали змоги приготувати солодощі, долучилися до великої справи коштами. Взяли активну участь у цій акції милосердя також педагоги та працівники Великоомелянського НВК «школа-гімназія».

Долучилися до благодійності й лідери учнівського самоврядування Грушвицького ЗНЗ, Дядьковицького ЗНЗ, Милостівського ЗНЗ, Верхівського ЗНЗ, Заріцького ЗНЗ, які працювали цього дня у нашому закладі в школі навчання лідерів

Рівненської районної дитячої спілки «Екіпаж». Завітав на ярмарку і депутат Великоомелянської сільської ради Бондарець Василь Євгенович, який відгукнувся на запрошення учнів гімназії.

Адміністрація і весь педагогічний та учнівський колектив нашого закладу щиро вдячні усім за розуміння і турботу, за любов і підтримку, за те, що вчать дітей бути милосердними, щирими, добрими, виховують їх у любові до ближнього.

І ВСЕ-ТАКИ МОЛОДЬ - ЗА ЗДОРОВ'Я!

Щороку в нашому районі проходить Всеукраїнський фестиваль-конкурс «Молодь обирає здоров'я», що популяризує і пропагандує здоровий спосіб життя, запобігання негативним проявам серед дітей і молоді, а також заохочує їх до занять спортом, збереження та зміцнення свого фізичного та психічного здоров'я, відмови від шкідливих звичок.

На базі Володимирецької ЗОШ I-III ст. №1 відбувся перший етап фестивалю-конкурсу, в якому взяли участь 8 команд-переможців освітніх округів: «Максимум» Воронківської ЗОШ I-II ст.; «Молодь за майбутнє» Озерської ЗОШ I-II ст.; «Імпульс» Володимирецької ЗОШ I-III ст. №1; «Молодь за здоров'я» Старорофалівської ЗОШ I-III ст.; «Ми – за здоров'я» Біленської ЗОШ I-III ст.; «Молодь за майбутнє» Озерської ЗОШ I-III ст.;

«Зірка» Ромейківської ЗОШ I-II; «Ромашка» Суховільської ЗОШ I-II ст.

Упродовж конкурсу учасники представляли літературно-музично-спортивні міні-композиції, а також плакати та фотографії, на яких представлялось командне бачення ведення здорового способу життя. Тематика плакатів різноманітна: «Ми - за життя без

СНІДу», «Здоров'я в наших руках».

Переможцем конкурсу в літературно-музично-спортивній міні-композиції стала команда «Імпульс» Володимирецької ЗОШ I-III ст. №1, яка показала високий рівень якості розкриття теми, а також виконавської майстерності. Тож в травні ця команда представлятиме район у II етапі фестивалю-конкурсу.

У номінації «Фотографія» відзначено команди Біленської ЗОШ I-III ст., Любахівської ЗОШ I-III ст., Озерської ЗОШ I-III ст., Соцаківської ЗОШ I-III ст.

Художню майстерність та оригінальність в розкритті теми в конкурсі плакатів показали команди Володимирецької ЗОШ I-III ст. №1, Малотелковицької ЗОШ I-III ст., Собіщицької ЗОШ I-III ст.

Бурма Юлія, учениця 9 класу Володимирецького НВК

ЖИВИ І ВОЗРАДУЙСЯ, РОДЕ НАШ КРАСНИЙ

У м. Рівному пройшов обласний конкурс юних екскурсоводів-краєзнавців. За результатами попередніх міських та районних конкурсів, у обласному етапі повинні були брати участь понад 20 учасників.

Всі учасники показали високий рівень підготовки, комунікабельність, значні внески у дослідження теми. «Живи і возрадуйся, роде наш красний» - під таким гаслом звучав виступ кожного з наших юних екскурсоводів. Головною метою проведення вже 20 щорічного конкурсу було почути живу дитячу мову, вміння донести до слухачів дослідження учасників, виховання у школярів любові до рідного краю, його народу, історії, духовної спадщини, активізації краєзнавчого руху дитячих, юнацьких і молодіжних колективів.

Цікавим є те, що оцінювались не

електронні презентації, а саме ті речі, які збереглися з давніх часів та стосуюються головної теми нашого конкурсу. Всі виступи були цікавими, різними, підносили національний дух. Приємно усвідомлювати, що діти пам'ятають наше минуле. Чого варті лише родинні дерева, досліджені навіть до сьомого покоління! Але учасники не зупинились лише на своїх рідинах, а й дійшли навіть до відомих особистостей нашої України!

Конкурсанти виступали у трьох номінаціях: «Краще краєзнавче дослідження», «Кращий екскурсовод», «Кращий ілюстративний матеріал».

Перше місце у номінації «Краще краєзнавче дослідження» посіли представники м.Рівне, друге місце – Корецького району, третє – Рокитнівського.

У номінації «Кращий екскурсовод» перемогли представники м.Острога, дру-

ге місце вибороли представники Сарненського району, третє – Зарічненського району.

У номінації «Кращий ілюстративний матеріал» перше місце посіли представники Дубровицького району, друге місце – представники Березнівського району, третє – Демидівського. Переможцями обласного конкурсу юних екскурсоводів-краєзнавців стали:

I місце – Казнодій Діана, учениця 3 класу Плосківської ЗОШ I-II ст. Острозького району (керівник Кравцова С.А.);

II місце – Ясенчук Аліна, учениця 9 класу Млинівської гуманітарної гімназії Млинівського району (керівник Кравець М.О.);

III місце – Мокрій Марія, учениця 7 класу Тучинської ЗОШ I-III ст. Гоцанського району (керівник Ничипорук Л.Г.).

«Волинь туристична» очима дітей

Матеріали надав Сергій Борщ,
вчитель хімії та біології, керівник туристично-
краєзнавчого гуртка Тернопільської ЗОШ №16

ХТО Ж ЦЕ ДНІ СТЕР?

АБО МАНДРІВНИЙ МАРШРУТ СТЕЖКАМИ ДНІСТРОВСЬКОГО КАНЬЙОНУ

Вид туризму – піший.

Ступінь складності – третя

Район походу – Дністровський каньйон, Тернопільська обл.,
Монастирський, Бучацький, Заліщицький райони.

Термін проведення походу – травень - серпень.

Докладна нитка маршруту – с.Коропець – с. Стигла – р.Дністер –
с. Стінка – с. Космирин – р. Дністер – р. Бариш – с.Возилів –
р.Золота – с. Губин – р. Стрипа – р. Дністер – с. Литячі – ліс Тугора
– Джуринський водоспад – р. Джурин – водоспад Дівочі Сльози –
с. Устечко – с. Іване-Золоте – с.Зелений Гай – р. Дністер –
с.Печорна – м. Залішки.

Довжина активної частини маршруту – 81 км.

Тривалість походу у днях – шість, з них одна днівка.

Є запасний варіант маршруту.

Майже весь маршрут проходить по території національного природного парку «Дністровський каньйон», який був створений на території Борщівського, Бучацького, Заліщицького та Монастирського районів Тернопільської області указом Президента України № 96 від 3 лютого 2010 р. з метою збереження цінних природних та історико-культурних комплексів і об'єктів лісостепової зони. <http://dnisterkanyon.org.ua/index.php/uk>

Першим краєзнавчим об'єктом на нашому маршруті став палац колишнього власника цих земель, польського графа Станіслава Бадені в Коропці (брата Казимира Бадені), розташований серед будівель дитячого інтернату. У палацовому парку збереглися величезні старі дерева, зокрема, екзотичні (наприклад, платани).

Палац в Коропці збудований у класично-синкретичному стилі з розкішними бароковими ліпними геральдичними атрибутами, серед яких між рушниць і мисливських ріжків почесне місце займає барельєф з зображенням перехрещених коси і ціпа. Особливо в палаці вражає мистецьке використання кольорової деревини для паркету та панелей на стінах.

Далі наш маршрут проходив через два досить цікавих села – це Стінка та Космирин, в якому живуть аміші або ж «кашкетники» – представники релігійного руху, які не визнають благ цивілізації і тримаються подалі від держави. (Фото, що я вам скинув сьогодні.)

Аміші — прихильники старого традиційного способу життя. Основна їх частина відмовляється від будь-яких технічних засобів, що можуть пов'язувати їх із зовнішнім світом: електрики, водопроводу, центрального опалювання, телефона та ін. Більшість із них носить одяг і головні убори певних кольорів і фасонів, їздить в старовинних візках (запряжених кіньми), використовує лише залізні колеса, орють землю кінним плугом. Діти і жінки амішів ходять босоніж у теплу пору. Ім забороняється служити в армії, фотографуватися, водити автомобілі і літати на літаках, мати комп'ютери, телевізори, радіоприймачі, носити наручний годинник і обручки. Шлюби аміші укладають лише зі своїми єдиновірцями.

Аміші неவிбагливо одягнуті, у дівчат – спідниці нижче коліна, незмінна хустка на голові, а у хлопців – сорочка і кашкет. Покрита голова і дала назву цим селянам – «хустинники», «кашкетники».

Легенди про походження назви річки Дністер:

В різні часи річку називали по-різному: греки—Тіріс,Тірас; римляни—Данастріс, Данаструс; турки—Турла; українці—Дністер. Назва «Дністер» походить від давніх слів «дн», «дана» і «стр», «стер», які мають значення — швидка вода, ріка; річка, яка тече на південь.

Народна легенда розповідає, що у давні часи поселилось слов'янське плем'я біля великої ріки. Не маючи календаря, люди робили позначки днів на березі. Одного разу після сильних дощів річка розлилася і вода змила «календар». Повернувшись після повені на берег, люди не побачили своїх знаків. Одні питали: «Хто ж це дні стер?», а інші відповідали: «Це зробила бурхлива ріка!» Оскільки «календар» змила річка, то й назвали її Дністер.

Вражають красою найдавніші пам'ятки природи Дністровського каньйону, зокрема скелі девонського геологічного періоду віком 350-400 мільйонів років, чисті і бурхливі струмки з водоспадами, листяні, мішані та соснові ліси, оксамитові луки і цілющі джерела.

Приваблюють людей красою та унікальністю місцеві заповідники: урочище Крива,Червона гора, Хмелівська стінка. На лівому березі Дністра з Хмелеви Подільської, по глибокому яру тече потічок, який утворює каскад мальовничих водоспадів. Висота деяких сягає 6-8 метрів.

Біля заповідної Червоної гори між селами Берем'яни і Сокилець височіють, вкриті лісом, два пагорби – Велика і Мала Говда. Поблизу них у 30-х рр. минулого століття діяв туристичний притулок для водних туристів, які сплавлилися річкою на човнах і байдарках.

Унікальними є дністровські травертинові скелі з природними чи рукотворними печерами. Здавна деякі з них були пристосовані під печерні храми і монастирі. Одним із таких печерних монастирів був кам'яний грот "Скеля монахів", що знаходиться біля сусіднього з Хмелевою села Литячі на лівому березі Дністра. У селі Литячі Заліщицького району ріс більш ніж 100-річний дуб колоновидної форми. Його висота була 28 метрів, а діаметр крони – два метри.

Біля Дністра є ряд цінних парків – пам'яток садово-паркового мистецтва місцевого значення (Коропецький, Заліщицький, Вікнянський, Хотинський), де ростуть рідкісні екзотичні і реліктові дерева. У Заліщицькому парку, заснованому в середині XIX століття, близько 50 видів і форм деревних чагарникових порід. Серед них – гінкго дволопатево віком понад сто років. Гінкго – одне з найстаріших дерев нашої планети, справжнє ботанічне чудо, яке, з'явившись ще наприкінці палеозойської ери (понад 300 мільйонів років тому), майже без змін дійшло до нашого часу.

На околиці села Шутроминці, в середній частині невеликого дністровського зливу, в 23 кварталі урочища Шутроминці, 85-гектарна площа лісу оголошена пам'яткою природи. Це – типова подільська діброва. Найбагатша і найцінніша ділянка дуба скельного віком від 70 до 100 років.

Неподалік від Заліщиків, поблизу села Зелений Гай, на високому урвистому березі Дністра розташований Жежавський державний ботанічний заказник, площа якого 155 гектарів. Теплий мікроклімат, численні виходи джерельної води сприяли збереженню та відтворенню тут різноманітної реліктової, ендемічної і рідкісної рослинності. В центральній частині заказника, серед грабово-дубових заростей, трапляються ділянки з болотною, а подекуди й лучно-степовою рослинністю. Найбільшу цінність заказника становлять реліктова клокичка периста, рідкісні ендемічні чагарники, спіреї польської, рокитника подільського і різнокольорового та реліктів – дереву справжнього, вишні куцової, чорниць. Тут значні зарості барвінку малого – цінної лікарської рослини.

На схилах найбільшого у Європі каньйону можна побачити давні геологічні відслонення силурійського, девонського, юрського, крейдового та неогенового періодів розвитку життя на Землі.

У долині ріки Дністра та його приток відслонюється потужний комплекс осадових товщ від наймолодших – антропогенних і до найдавніших – силурійських відкладів палеозойської ери. Це унікальна геологічна енциклопедія, що чітко зафіксувала еволюцію земної кори та життя, яке було в морському та континентальному середовищах понад 400 мільйонів років тому. На особливу увагу заслуговують відслонення силурійських і девонських відкладів у Трубочині, Худиківцях, Заліщиках, Іване-Золотому, Устечку та Вістрі. Ці та інші відслонення становлять велику науково-пізнавальну цінність, а окремі мають світове значення. Скельні відслонення на Дністрі, так звані стінки – пам'ятки природи, подібних до яких у світі практично немає.

Недалеко від Дністра знаходиться один із найбільших та найкрасивіших водоспадів України – Червоногородський (Джуринський), де ріка Джурин з оглушливим ревом скидає свої води з висоти 16 метрів, розсипаючи їх вологим казковим маревом. Хмари найдрібніших краплинок води здіймаються над вирвою, їх підхоплює повітряний потік і лагідним дощиком зрешує прилеглу місцевість. Шум водоспаду чути ще здалеку – то важкий, густий, то дзвінкий. Дуже цікаво побачити водоспад зимою, коли намерзають бурульки різних розмірів і форм, утворюючи химерні льодові замки. Водоспад має значну наукову, естетичну, пізнавальну цінність, є місцем відвідування туристів.

Навколо нього скелі з червоноколірних пісковиків. Каньйон вражає своїми масштабами, красою і величчю. Посеред каньйону високий пагорб, на вершині якого, наче з казки, постають в усій красі залишки Червоногородського замку XVII ст. Вся мандрівка знімалась на відеокамеру і був створений фільм, який можна подивитись ось тут: http://www.youtube.com/watch?v=rhFGHlFf_7g&feature=player_embedded

Денис Кравчук, кореспондент, член гуртка журналістики РМАНУМ

СОЦІАЛЬНА «МЕДАЛЬ»

ТА ДВА ЇЇ БОКИ ТА ДВА ЇЇ РОКНИ

Повернення додому зі школи, університету або роботи... обід та ... інтернет. Соціальні мережі, активне спілкування та розваги... Іноді часу на інші справи не вистачає... Але ж час, проведений із задоволенням, не вважається втраченим, чи не так?

У цих словах, можливо, хтось впізнає себе. Таких людей багато, адже подібний розпорядок дня та спосіб життя у цілому є досить розповсюдженим сьогодні. У когось думки про таке проведження часу викликають іронічну посмішку. Інші ж - використовують соціальні мережі у розумних межах та виключно у корисних цілях, для яких вони, фактично, і були створені.

Чим же є насправді таке зване «віртуальне життя» та «з чим його їдять»? Саме це ми і намагатимемося з'ясувати у цій статті.

Якщо ми шукатимемо в Інтернеті визначення «соціальні мережі» та їх фактичне призначення, результати будуть приблизно однакові - «веб-сайт, який дозволяє користувачам створювати публічну або напівпублічну анкету, складати список користувачів, з якими вони мають зв'язок та переглядати власний список зв'язків і списки інших користувачів» (за Вікіпедією). Одна з найпопулярніших соціальних

мереж у нашій країні - Вконтакте - трактує призначення мережі, як можливість без зусиль знаходити нових друзів, засіб для вільного спілкування зі знайомими на відстані. Для того, щоб воно було більш яскравим, паралельно до головних атрибутів додаються й інші функції: різноманітні додатки, новини, розваги. Повнота та багатогранність «заекранного світу» стирає межі між «реальністю» та «віртуальністю». Чи правильно це і до якої розумної межі може дійти таке поєднання?

Багато людей, які є користувачами соціальних мереж, звикли ототожнювати себе «реального» з собою «віртуальним», вважаючи, що віддзеркалення тіла та душі на екрані справді є чимось матеріальним ти життєздат-

ним. Міркуючи у такому напрямку, логічним є, що й всі слова, всі компліменти чи образи, написані або отримані в Інтернеті - відображення дійсного стану речей. Можливо, в цьому і є частина істини, проте занадто глибоке сприйняття «віртуального життя» ні до чого хорошого не призводить.

Ще одним фактором, який найбільше приваблює користувачів мереж і від якого вони й найбільше страждають - вільне та протестне спілкування. «Вільне й протестне»? Чи, можливо, нечітке та безконтактно, останнє - це швидше мінус, аніж плюс. Адже з давніх давен спілкування між людьми - процес, у якому бере участь не лише мовлення (яке імітує переписку у мережах), а й міміка,

жести, та, що найголовніше - очі. Всім відома приказка: «Очі - дзеркало душі». Спілкуючись у мережі, ми не бачимо погляду співрозмовника, тому ми можемо лише сподіватись на його щирість та чесність, на його чисті душу та совість. А це, на жаль, не завжди так.

Отож підсумовуючи все сказане мною про користь або шкідливість соціальних мереж, можемо зробити певні висновки. Відображення реальності на екрані - річ практична та зручна, безліч людей саме таке спілкування називає стандартом майбутнього. Але соціальні мережі, при неправильному усвідомленні їхнього призначення, витісняють реальне спілкування з нашого щоденного життя, змушують нас обирати між двома своїми «образами» - тим, що дивиться в екран та тим, що існує у ньому. Люди, які залежать від віртуальності, часто обирають її як простіше середовище для існування, що можна назвати однією з «хвороб» майбутнього.

Найважливіші та найправильніші висновки робити, звичайно, кожному. Проте пам'ятайте, що будь-яка медаль має два боки... Щиро сподіваюсь, що мої роздуми допоможуть вам зробити правильний вибір. Бажаю не загубити себе справжнього :)

Тетяна Ясковець, голова районної ради учнівського самоврядування «Лідер в тобі»

КРАСА І ВЕСНА ІДУТЬ ПОРУЧ

У весняний сонячний день в Районному Будинку дитячої та юнацької творчості, з ініціативи лідерів учнівського самоврядування, відбулася конкурс-розважальна програма «Міс Весна-2013».

У конкурсі взяли участь 6 учасниць, а саме: Тодорова Катерина та Гулзор Рената, вихованки вокальної студії; Городнюк Катерина, вихованка студії технічної творчості; Хилюк Анна, Юсенко Вікторія, Андрощук Наталія, вихованки танцювальної студії.

Конкурсна програма проводилася в 7

етапів: «Я-модель», «Розкажи про себе», «Акторська майстерність», «Господарочка», «Гості з майбутнього», «Знавці-інтелектуали», «Креатив».

Кожна з учасниць намагалася приємно вразити глядачів і журі своєю творчістю, грацією, інтелектом, красою, неповторністю. Переможницею у цій цікавій боротьбі за титул «Міс Весна-2013» по праву стала вихованка студії технічної творчості Городнюк Катерина.

Спонсори подбали про те, щоб кожна з учасниць отримала солодкі подарунки та пам'ятні призи. Щиро дякує-

мо їм за підтримку та розуміння.

Між конкурсами глядачів розважали Жабчик Олександр та Гуцал Аліна - солісти музичної студії (керівник: Карповець Н.В.)

Ведучі конкурсної програми Катерина Пастушок і Тетяна Ясковець впевнено й старанно розважали гостей та учасників конкурсу цікавими та змістовними іграми та розвагами. Атмосфера дійства була хвилюючою, веселою і приємною. По закінченні свята гості покидали зал із усмішкою на обличчі, гарним настроєм та приємними враженнями.

**Приварська Наталія,
голова Корецької районної ради
старшокласників**

ЗМАГАННЯ НАЙЧАРІВНІШИХ

Кращі представниці органів учнівського самоврядування змагалися у конкурсі «Нумо, дівчата!», який зініціювали члени Корецької районної ради старшокласників. Хоча свято проводилося вперше, воно залишило по собі гарні враження.

Це був не стандартний конкурс краси, до якого ми звикли, а справжнє лідерське змагання, створене завдяки талантам двох дівочих команд лідерів учнівського самоврядування загальноосвітніх шкіл Корецького району. А оцінювало їх майстерність вельмишановне журі, до складу якого увійшли: Літвинчук О.С., методист районного методичного кабінету відділу освіти, Пашковська Є. Я., головний спеціаліст Корецького районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, Левицька Д.В., керівник хореографічного гуртка Будинку школярів, Приварська Наталія - голова районної ради старшокласників.

Проявити всю свою красу та талановитість учасниці змогли в десяти конкурсах. Найперше на суд журі учасниці представили свої команди. Інтригуючими були і наступні конкурси: «Веселий художник», «Заплети косу», «Доповни прислів'я», «Вихід із ситуації», «Інсценізація пісні», «Юні модельєри». Конкурс капітанів засвідчив, що команди очолювали представниці з немалим IQ, що неабияк потіш ило журі.

Конкурси межувалися зі святковими музичними паузами. Конкурсантів радували: Кордиш Ірина та Ляшук Ніна, учениці Корецької ЗШ №3, вихованці хореографічного гуртка Будинку школярів.

Всім учасницям конкурсу були вручені подяки за участь, а кульмінацією свята стало нагородження лідерів учнівського самоврядування за активну участь у районному конкурсі на кращу модель учнівського самоврядування та за творчий підхід до вирішення поставлених завдань

і вміння реалізувати свої можливості через набуті лідерські якості. Адже, згідно плану роботи КРПС на 2012-2013н.р. лідери готували медіа-проекти: «Яким я бачу світ без шкідливих звичок», «Лідер ХХІ сторіччя», «Видатні люди рідного краю» та «Історія моєї Батьківщини.»

Вкотре представниці слабкої статі довели, що на Кореччині проживають найгарніші та найталановитіші дівчата, які можуть гідно представляти учнівське самоврядування і на обласному рівні.

Такі конкурси допомагають об'єднати дітей і вчителів.

Тому було вирішено і надалі проводити такі заходи як для дівчат, так і для хлопців.

ОЛІМПІАДНИЙ ДЖЕК-ПОТ

24-28 березня у Запоріжжі пройшов IV етап Всеукраїнської учнівської олімпіади з української мови та літератури. 27 команд юних філологів з усіх областей змагалися у володінні рідним словом. Кожен мав змогу продемонструвати свої здібності з української мови

- Знаково, що вперше на рівні держави змагалися учні 8 класів. Це означає, що у нашій олімпіаді є майбутнє, вона молодшає, - говорить представник МОНмолодьспорту України Катерина Таранік-Ткачук.

На заваді змаганням не стала навіть погода, хоча деякі з команд не встигли вчасно дістатися до Запоріжжя через транспортний колапс на залізниці.

- Цьогоріч Рівненська область виступила більш ніж достойно: у всіх дипломи різного кольору, - сміється керівник команди Раїса Ксьондзик, - адже маємо три призових місця: перше, друге та третє, а також диплом учасника. Для порівняння: минулого року учні вибороли друге та третє місця, позаминогого – лише одне третє.

Окрім змагань, учасники олімпіади відвідали козацький острів Хортиця, дитячу залізницю, Запорізький національний університет, Музей рідної мови, спілкувалися з учнями шкіл міста.

Наступного року Всеукраїнський етап олімпіади прийматиме старовинне місто Лева.

Вітаємо з перемогою!

... Або добре вчитися, або брати активну участь в житті класу й школи – поєднувати ці важкосумісні заняття виходить далеко не в усіх. А от в Оленки виходить! Та ще й як!

Кажуть, що талант дається від Бога. А ще, хочеться додати, він плекається творчим духом родини і власною працею. І тоді природні здібності відкриваються світу, як відкривається сонцю квітка.

Яцковець Олена, голова Дубровицької районної ради старшокласників «Лідер» - обдарована, талановита учениця: вчиться на відмінно, учасниця районних олімпіад з української мови і правознавства, учасниця другого туру Всеукраїнського конкурсу захисту науково-дослідницьких ро-

біт з географії та історії України. Креативна, є постійною ведучою шкільних свят.

Має Оленка багато захоплень. Відвідує драматичну студію «Мельпомена». Була відзначена за краще виконання жіночої ролі в районному огляді драматичних колективів. Любить поезію, особливо Тараса Шевченка.

«У його творах легко і природно звучить слово, тому воно не може не хвилювати, його не можна не лю-

бити, не захоплюватися ним», - говорить Олена.

Цьогоріч вона стала переможницею районного та обласного конкурсів декламування творів Т.Шевченка. При цьому надзвичайно скромна дівчинка, не хизується своїм духовним багатством, а просто майстерно робить свою справу.

На питання – як їй все вдається, відповідає: «Треба працювати над тим, що тобі найбільше подобається та вдається і тоді обов'язково досягнеш успіху в житті». Ось така вона, Оленка!

Тож вітаємо нашу яскраву зірочку і щиро побажаємо успіхів у навчанні, творчих злетів і подальших перемог, легкої і привітної долі.

*Тетяна Сопронюк,
кореспондент, член гуртка журналістики РМАНУМ*

У наш час експерименти з музикою ні для кого не є новинкою. Почалися вони досить давно - ще в середині ХХ століття, коли були створені «Симфонія для фортепіано та друкарської машинки» та ще низка творів, у яких звучали найнеймовірніші «інструменти», навіть сигнали автомобілів та грюкання дверей ліфта.

У СТИЛІ FOLK

Саме у цей скажений час і з'явився такий альтернативний музичний напрямок, як фолк, що є поєднанням народних мелодій та сучасних ритмів. По суті, він є спробою популяризувати етнічну музику серед молоді різних країн, надати їй цілком нового звучання. Підстилями фолку є фолк-рок, фолк-метал, психоделічний фолк, неофолк, фолк-панк, фолк-джаз, електрофолк, психофолк та кантрі.

Найстарішим та, мабуть, найпопулярнішим сьогодні є фольк-рок, з якого і почалося нове життя традиційної етніки. Першими його виконавцями стали Вуді Гатрі та Піт Сігер, що прагнули зайняти вільну нішу між близьким до фольку звучанням бардів та популярною на той час рок-музикою «The Beatles». Поєднавши бунтівний рокерський норов та близькі серцям американців (нації емігрантів!) традиційні народні мотиви, вони швидко завоювали популярність.

В Україні музичне життя фолку було значно складнішим. На вітчизняній сцені він з'явився лише після розпаду Радянського Союзу внаслідок масового відродження традиційного співу та інструментальних мелодій. Найпопулярнішими українськими фольк-гуртами є «АтмАсфера», «Тартак», «Гайдамаки», «ДахаБраха», «Русичі», «Сонцекльош», «ТаРУТА», «ДримбаДаДзига», «Verlibena», «Ренесанс» та інші. Однак постійно з'являються нові й нові колективи, кожен із яких по-своєму інтерпретує традиційні наспіви та створює справжню якісну музику. До таких належить і рівненський гурт «ЕтноXL», створений 2008 року.

«ЕтноXL» - це більше, ніж просто фольк. У своїй музиці він поєднує багато світових стилів від ска і фанку до традиційного року та панк-року мотивів. Але в його основі лежать потужні пісні Рівненського Полісся, що у поєднанні з барабан-

ними ритмами, гітарними рифами та духовою секцією створюють справжнє шоу на сцені.

Історія гурту почалася з колективу «Скойчерс» (після додавання вокалу - «Етно Скойчерс»), з якого відокремився самостійний «ЕтноXL». Склад групи: Ірина Сливчук - вокал, Лілія Молодцова - вокал, Олександр Зозуля - бас, Микола Мельник - гітара, Андрій Білаш - барабани, Михайло Галушкевич - тромбон, Степан Вітковський - труба. Всі учасники гурту є палкими прихильниками відродження традиційної української народної музики, а вокалістки навіть присвятили цій справі своє життя - вони працюють в Етнокультурному центрі «Веснянка» Рівненського ПДМУ, з експедиційних архівів якого колектив бере мелодії та тексти пісень.

- Ми дуже довго записували, можна сказати, навіть народжували наш перший альбом, випущений 2011 року, - говорить солістка Ірина Сливчук. - Але результат нас надзвичайно потішив, і зараз вже майже готовий другий диск. Тож чекайте на презентацію!

Цей молодий рівненський колектив складає досить сильну конкуренцію визнаним метрам фольк-року через багатий репертуар та надпотужний вокальний блок (щоб переконатися, послухайте треки «Віктор», «Синєє озеро», «Армія» та «Речка»). Завдяки «ЕтноXL» українську пісню почули Польща, Австрія та Німеччина, а на вітчизняному фестивалі «Бандерштат», за словами глядачів, гурт узагалі «порвав сцену».

Своєю творчістю учасники «ЕтноXL» закликають кожного: «Слухаймо українське, бо воно класне!». І справді, такою музикою неможливо не захоплюватися, адже в ній - голос наших предків, хай навіть і донесений до публіки як рок-композиція.